

A VÁMPÍRNASPLÓK szerzőjétől

THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

1. A beavatás

fine
selection

L. J. SMITH

L. J. SMITH

THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

1. A beavatás

*Édesanyámnak,
aki olyan türelmes és szerető, mint a földanya*

*Édesapámnak,
aki olyan nemes és tökéletes, mint egy lovag*

1.

Cape Codon nem lett volna szabad ilyen forró, fülledt időnek uralkodnia. Cassie elolvasta az útikalauzt; a Cod-foknak minden részletében tökéletesnek kellett volna lennie, állítólag kész Camelot várja itt az embert az év bármely napján.

Leszámítva persze – tette hozzá mintegy mellékesen az útikalauz – a mérges szömörécét, a kullancsokat, a döglegyeket, a mérgező tengeri herkentyűket, valamint a csendesnek tűnő vizek felszín alatti áramlatait.

Az útikönyv attól is óva intett, hogy az ember a keskeny félszigetekre kiránduljon, mert a dagály könnyen elvághatja a visszafelé vezető utat. Jelen pillanatban azonban Cassie boldogan elszigetelődött volna egy hosszan az Atlanti-óceánba nyúló földnyelven – legálábbis ha Portia Bainbridge a dagály túlsó felén reked.

Cassie egész életében nem érezte magát ilyen nyomorultul.

– ...a másik bátyám, aki a Bostoni Műszaki Egyetem retorikai egyesületének tagja, két évvel ezelőtt részt vett Skóciában a nemzetközi retorikai versenyen... – áradozott éppen Portia.

Cassie érezte, hogy tekintete üvegessé válik, és ismét nyomorúságos révületébe merült. Portia mindkét bátyja a Bostoni Műszaki Egyetemre járt és félelmetesen sikeres volt, nemcsak a szellemi tevékenységek, hanem a sportok terén is. Maga Portia szintén félelmetesen

sikeres volt, pedig még csak tizenegyedikbe készült, akárcsak Cassie. S mivel Portia kedvenc témája Portia volt, az elmúlt hónapban szinte megállás nélkül magyarázott önmagáról Cassie-nek.

– ...és miután rögtönzött szónoklásban ötödik lettem a nemzeti retorikai bajnokságon, a pasim azt mondta: „Még szép, hogy idén te kapod az éltanuló-élsportoló díjat...”

Már csak egy hét – mormolta magában Cassie. – *Már csak egy hét, és hazamehetek.* A pusztá gondolat is olyan heves honvággyal töltötte el, hogy könnybe lábadt a szeme. Végre hazamehet a barátaihoz. Haza, ahol nem érzi magát idegennek, bénának és unalmasnak, sem idiótának, csak mert nem tudja első látásra megállapítani, melyik kagyló ehető, melyik nem. Haza, ahol jól nevezhet ezen az egészen: csodálatos nyaralásán, a keleti tengerparton.

– ...mire apukám azt kérdezte: „Mi lenne, ha inkább megvenném neked?” De én meg úgy voltam vele, hogy: „Nem... Na, jó, talán mégis...”

Cassie a tengerre bámult.

Nem mintha Cape Cod nem lett volna csodás hely. A cédrussal zsindelyezett kis házak igazán szépségesek voltak a rózsával befuttatott fehér kerítésükkel, a tornácukon ringó nád hintaszékekkel és a szarufáikról lógó muskátlival; képeslapra illettek volna. A füvesített terek, a tornyos templomok és a régimódi, egyetlen osztálytermes iskolaépületek láttán Cassie-nek folyton olyan érzése támadt, hogy visszarepült a múltba.

Mindennap el kellett azonban viselnie Portiát. S bár Cassie minden este kiötlött valami elképesztően szellemes megjegyzést, amelyet egy alkalmas pillanatban elsüthetne, végül soha nem sikerült kinyögnie Portia előtt semmit. Ráadásul Portia legrosszabb húzásai sem vehették fel a versenyt azzal a kínzó érzéssel, hogy Cassie nem

tartozik ide. Idegen volt, száműzték az otthonából az ország túlsó felére, partra vetett hálnak érezte magát. A kis kaliforniai lakás kezdett mennyországnak tűnni a számára.

Már csak egy hét – gondolta. – Mindössze egy hétig kell kibírnom.

Mostanában az anyukája is olyan sápadt és csendes volt... Cassie-t hirtelen elöntötte az aggodalom, de gyorsan lerázta magáról. *Anyunak semmi baja – gyözködte magát hevesen. – Valószínűleg éppolyan nyomorultul érzi itt magát, mint én, pedig ebben az államban született. Valószínűleg ő is számolja a napokat, mire végre hazamehet, akárcsak én.*

Hát persze. Csakis erről lehetett szó, ezért tűnhetett az anyukája olyan szomorúnak, amikor Cassie a honvágyáról panaszzkodott. Anyjának kétségkívül büntudata volt, amiért idehozta a lányát, amiért úgy állította be ezt a rémes helyet, mintha a nyaralók paradicsoma volna. Amint hazaérnek, minden rendbe jön, mindketten jobban fogják érezni magukat.

– Cassie! Figyelsz te rám? Vagy már megint álmodozol?

– Figyelek – vágta rá a lány.

– Mit mondtam az imént?

Cassie most bajban volt. *Pasik – gondolta kétségbeesetten –, a retorikai egyesület, az egyetem, a nemzeti retorikai bajnokság...* Korábban is megesett, hogy álmodozónak nevezték, de nem olyan sokszor, mint ezen a helyen.

– Azt mondtam, hogy *efféle* alakokat nem volna szabad a part-ra engedniük – folytatta Portia. – Főleg nem kutyástul. Mármint tudom jól, hogy ez nem holmi előkelő üdülőhely, de legalább tiszta. Most nézz oda!

Cassie követte Portia tekintetét. Nem látott mást, csupán egy srácot, aki a parton sétált. Értetlenül pillantott ismét Portiára.

– Egy halászhajón dolgozik – folytatta Portia fintorogva, mint aki rossz szagot érez. – Ma reggel láttam a halászmólón, éppen kirakodott. Fogadni mernék, hogy még csak át sem öltözött. Kimondhatatlanul undorító, kész hányinger!

Cassie egyáltalán nem találta undorítósnak a srácot. Magas volt, sötétvörös hajú, és még ilyen messziről is látszott, hogy mosolyog. Egy kutya követte.

– A halászhajókon dolgozó alakokkal szóba sem szoktunk állni. Még csak pillantásra sem szoktuk méltatni a fajtájukat – közölte Portia. Cassie látta, hogy igazat mond. Legalább egy tucat lány lehetett a parton rajtuk kívül, kettes-hármas csoportokban, néhányan srácokkal, a legtöbben nélkülük. Amint a magas srác elhaladt mellettük, a lányok rögtön másfelé néztek, elfordították a fejüket, és az ellenkező irányba bámultak. Nem „másfelé nézek, aztán vihogva visszanézek” flörtölésként. Hanem megvető elutasításként. Mire a srác Cassie közelébe ért, a lány észrevette, hogy lelohad a mosolya.

Most már a Cassie-hez és Portiához legközelebb álló két lány is elfordította fejét, szinte fintorogtak. Cassie látta, hogy a srác kisé megvonja vállát, mint aki nem is számított másra. A lány még mindig nem értette, mi lehet olyan undorító rajta. Rojtos, levágott szárú farmer rövidnadrágot és egy valaha szebb napokat látott pólót viselt, de egy csomó fiú öltözködött hasonlóan. A kutyája a sarkában ügetett, a farkát csóválva, barátságosan és éberén. Senkit sem háborgatott. Cassie felpillantott a fiú arcára, kíváncsi volt a szemére.

– Nézz le! – suttogetta Portia. A srác közvetlenül előttük haladt el. Cassie sietve lesütötte a szemét, ösztönösen engedelmeskedett, noha a szíve mélyén forrt a lázadás. Közönségesnek, utálatosnak,

szükségtelennek és kegyetlennek érezte ezt az egészet. Szégyellte magát, amiért részt vesz benne, de akaratlanul is engedelmeskedett Portiának.

Cassie lepillantott a homokban barázdát húzó ujjaira. A ragyogó napsütésben jól látott minden egyes szemcsét. A homok távolról fehérnek tűnt, közelebből azonban látszott, hogy több színben szikrázik, tele fekete-zöld csillámkövel, pasztell kagylóhéj-töredékekkel és apró gránátoknak tűnő, vörös kvarcdarabkákkal. *Ez nem igazságos* – üzent gondolatban Cassie a fiúnak, aki persze nem hallhatta. – *Ne haragudj; ez nem igazságos. Bárcsak tehetnék valamit, de nem lehet.*

Akkor egy nyirkos nózi bökte meg a kezét.

Cassie úgy meglepődött, hogy felsikkantott, alig bírta visszafojtani az ideges vihogást. A kutya ismét megbökte a kezét, nem kérte, hanem egyenesen követelte a simogatást. Cassie meg is cirógatta, megvakarta a kutya rövid, selymes-sörtés szőrrel benőtt pofiját. Németjuhász volt, vagy legalábbis annak keveréke: egy nagy, szép kutya, csillogó, értelmes, barna szemmel és mosolygós szájjal. Cassie érezte, hogy lehullik róla a merev, feszengő álarc, és mosolyogva viszonzta a kutya kedvességét.

Azután feltekintett az eb gazdájára, nem bírta megállni, hogy ne vessen rá egy gyors pillantást. Egyenesen a srác szemébe nézett.

Cassie később sokat gondolt arra a pillanatra, a pillanatra, amikor feltekintett a fiúra, az pedig lenézett rá. Szürkés-kék volt a szeme, akár a titokzatos tenger. Furcsa volt az arca; nem hagyományos értelemben jóképű, hanem feltűnő és érdekes, magasan ülő járomcsonttal és markáns szájjal. Amint lepillantott a lányra, szája ismét mosolyra húzódott, szürkés-kék szeme megvillant, mint a hullámon megcsillanó napfény.

Cassie fiúk jelenlétében általában zavarba jött, ismeretlen srácok előtt különösen, de ez csupán egy szegény munkás volt valamelyik halászhajóról. Megsajnálta, kedves akart lenni hozzá, és egyébként sem bírt uralkodni magán. Így hát amikor érezte, hogy az ő tekintete is felcsillan, a fiú mosolya láttán pedig nevetés tör fel belőle, nem fogta vissza magát. Abban a pillanatban úgy érezte, megosztottak egymással egy titkot, amelyet a parton lévők közül senki más nem érthetett. A kutya elragadtatottan csóválta a farkát, mint ha őt is beavatták volna a titokba.

– Cassie! – sziszegte Portia dühösen.

Cassie érezte, hogy elvörösödik, és elkapta tekintetét a fiú arcáról. Portiát láthatóan kis híján szétvetette a méreg.

– Rex! – kiáltotta a fiú, abbahagyva a nevetést. – Lábhoz!

A kutya feltűnően vonakodva hátrált Cassie elől, továbbra is a farkát csóválva. Azután homokfelhőt felkavarva a gazdájához loholt. *Nem igazságos* – gondolta ismét Cassie. A fiú hangja megrémisztette.

– Az élet nem igazságos – válaszolta az ismeretlen srác.

Cassie döbbenten kapta fel a fejét.

A fiú szeme olyan sötét lett, akár a viharos tenger. Cassie tisztán látta, és egy pillanatra szinte megijedt, mintha olyasmit pillantott volna meg, amit nem lett volna szabad, amit nem foghatott fel. Valami erőteljeset. Erőteljeset és furcsát.

A fiú elsetett, a kutya farkcsóválva követte. A srác nem nézett vissza.

Cassie döbbenten bámult utána. Az imént nem szólalt meg; biztos volt benne, hogy egy szót sem ejtett ki hangosan. De hát akkor hogyan hallotta meg a fiú a gondolatait?

A mellette felhangzó dühös fújtatás kiszakította a merengésből. Cassie bosszús grimaszt vágott, pontosan tudta, mit fog mondani

Portia. Az a kutya valószínűleg rühes és bolhás volt, tele férgekkel és bacikkal. Cassie törülközőjén abban a percben máris hemzsegték a paraziták.

Portia azonban nem szólt semmit. Maga is a srác és a kutya távolodó alakja után bámult, amint felkaptattak egy homokbuckára, majd a homoknáddal szegélyezett kis ösvényt követve elfordultak. S bár Portia egyértelműen undorodott mindkettőjüktől, az arcán látszott valami más is, komor spekuláció és gyanú, amelyet Cassie most először pillantott meg rajta.

– Mi a baj, Portia?

A lány hunyorított.

– Azt hiszem – felelte lassan, összeszorított szájjal –, korábban is láttam ezt a srácot.

– Már említetted. A halászmólón láttad.

Portia ingerülten rázta meg a fejét.

– Az más. Hallgass, hadd gondolkozzam!

Cassie döbbenten elhallgatott.

Portia még mindig a fiú után meredt, majd pár másodperccel később bólogatni kezdett, mintha meggyőzte volna magát valamiről. Hirtelen kipirult az arca, de nem azért, mert a nap megfogta.

Váratlanul, továbbra is bólogatva, Portia motyogott néhány szót, azután felállt. Most már erősen zihált.

– Portia?

– Muszáj elintéznem valamit – válaszolta a lány, aki intett ugyan Cassie felé, de rá sem nézett. – Te maradj csak itt!

– Na de mi van?

– Semmi! – Portia éles pillantást vetett rá. – Nincs semmi. Felejtsd el az egészet! Később találkozunk! – Azzal elment, gyors léptekkel hágott fel a homokbuckákra, a családjá nyaralója felé sietett.

Tíz perccel korábban Cassie még azt mondta volna, hogy esze-lősen boldoggá tenné, ha Portia végre békén hagyná, bármilyen okból. Most viszont rádöbbsent, hogy mégsem élvezi az egyedüllé-tet. Háborgott az agya, akárcsak a hullámozó, szürkés-kék víz vihar előtt. Felzaklatta és aggasztotta, szinte megrémítette az egész köz-játék.

A legfurcsább az volt, amit Portia motyogott, mielőtt felpattant volna. Alig hallhatóan mormogott, és Cassie nem is hitte, hogy valóban jól értette. Nyilván valami mást mondott, olyasmit talán, hogy „genya” vagy „szenya”.

Biztosan rosszul hallotta. Az ég szerelmére, egy pasit nem lehet banyának nevezni!

Nyugodj le! – csitította magát. – *Ne aggódj, inkább örülj! Végre egyedül vagy.*

Ám valamiért mégsem tudott megnyugodni. Felállt, felkapta a törülközőjét is. Maga köré tekerte, azután elindult a parton abba az irányba, amerre a srác eltűnt.

2.

Miután Cassie odaért, ahol a fiú elkanyarodott az ösvényen, követte az utat felfelé a buckán, a száználmas kis csomókban sarjadó, egyenetlen, magas homoknád között. A domb tetején végül körülnézett, de nem látott mást, csupán szurokfenyőket és tölgycserjéket. Se fiú, se kutya. Csak csend.

Melege volt.

Na, jó, ennyit erről. Elindult visszafelé, a tenger irányába, ügyet sem vetve a mardosó csalódottságra, a furcsa hiányérzetre, amely hirtelen rátört. A hideg vízben szépen lehűl és megnyugszik. Portia baja csakis Portiára tartozik. Ami meg a vörös hajú srácot illeti – hát, valószínűleg sohasem látja többet, és a fiú sem tartozik rá.

Enyhe borzongás futott végig a testén; nem az a fajta, amelyik meglátszik az emberen, hanem olyan érzés, amelytől az a gyanúja támad, hogy talán beteg. *Biztosan túl melegem van* – gondolta Cassie –, *annyira, hogy már szinte fázom. Muszáj lesz lehűtenem magam a vízben.*

A víz tényleg jó hideg volt, hiszen a Cod-foknak ezen a felén az Atlanti-óceán terült el. Cassie térdig gázolt benne, majd továbbindult a part mentén.

Amikor egy mólóhoz ért, nagy fröcsköléssel kigázolt a vízből, és az építményhez lépett. Csak három csónak volt kikötve: két evezős és egy motoros. Egy lélek sem volt a közelben.

Cassie-nek pontosan erre volt szüksége.

Eloldotta a vastag, rojtos kötelet, amellyel a hozzá hasonlókat próbálták meg kizárni a mólóról, és rálépett a deszkákra. Végigsétált a mólón, a viharvert fa nyikorgott a lába alatt, mindkét oldalán a messzeségbe nyúlt a víz. A partra visszapillantva látta, hogy messze maga mögött hagyta a többi napozót. Enyhe szellő fújt az arcába, felborzolta a haját és bizsergette a vizes lábát. Egyszer csak úgy érezte... Nehéz lett volna szavakba öntenie. Úgy érezte magát, mint egy léggömb, amelyet felkap és elrepít a szél. Úgy érezte, hogy könnyed és határtalan. Szabadnak érezte magát.

Legszívesebben kitárt karral sétált volna szembe a szellővel és az óceánnal, mégsem mertte megtenni. Annyira azért nem volt szabad. Ám mosolygott, amikor a móló végébe ért.

Az ég és a víz pontosan egyforma zafírkék volt, bár a kettő találkozásánál, a horizonton kissé világosabb lett az árnyalat. Cassie úgy vélte, látja a föld hajlatát, de talán csak képzelte. Csérek és ezüstsírályok köröztek a feje fölött.

Írnom kellene egy verset – gondolta. Egy költeményekkel teleírkált füzet volt otthon az ágya alá rejtve. Cassie nem szokta megmutatni a verseit senkinek, csak magának olvasgatta őket esténként. Most viszont egyetlen szó sem jutott az eszébe.

Akkor is remekül érezte itt magát, beszívta a tenger sós illatát, érezte a deszkák melegét a talpa alatt, és hallgatta a cölöpöknek verődő víz halk loccsanását.

Varázslatos hang volt, ritmikus, akár a hangos szívverés vagy a bolygó légzése, ráadásul furcsamód ismerősnek tűnt. Cassie leült, bambult, hallgatta a hullámokat, és közben érezte, hogy szépen lelassul a légzése. New Englandbe történt érkezése óta most először érezte, hogy ide tartozik. Az ég, a föld és a tenger végtelenjének

része volt; aprócska porszem csupán a mérhetetlenségben, de akkor is része valaminek.

Lassan ráébredt, hogy talán mégsem olyan aprócska rész, mint hitte. Teljesen elmerült a föld ritmusában, de mostanra úgy tűnt, mintha maga szabályozná az ütemét. Mintha az elemek egygé váltak volna vele, és ő uralta volna az egységüket. Érezte a bolygón nyüzsgő élet pulzusát, amely erősen, mélyen és vibrálva lüktetett. A ritmus egyre gyorsult, mintha feszült várakozás töltötte volna el a mindenséget.

Na de mire várt?

Miközben Cassie a tengert fürkészte, eszébe jutott egy versike. Csak egy kis mondóka, olyasmi, amit egy gyereknek tanítana az ember, de akkor is vers.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd.

Az volt a különös, hogy nem úgy érezte, mintha ezt most találta volna ki. Hanem úgy, mintha olvasta – vagy hallotta – volna valahol réges-régen. Hirtelen felvillant előtte egy emlékkép: valaki a karjában tartja, és az óceán felé fordul vele. Emlékezett, hogy a magasba emelik, és közben hall valamit.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd. Széles föld és lobogó tűz, ez a kettő...

Nem!

Cassie bőre tetőtől talpig bizsergett. Még soha életében nem érzékelte ennyire tisztán az ég boltozatát, a föld sziklaszilárdságát, az óceán mérhetetlen nagyságát és a hullámok végtelen sorát a látóhatárig és azon túl. S mintha mindez órá várt, figyelt és hallgatott volna.

Ne fejezd be! – gondolta. *– Ne mondd tovább!* Egyszeriben teljesen úrrá lett rajta egy irracionális meggyőződés. Ha nem ejti ki száján a vers utolsó szavait, nem kerül veszélybe. Minden úgy lesz,

mint azelőtt volt; szépen hazamegy, és nyugalomban tölti békés, átlagos életének hátralévő éveit. Ha nem fogalmazza meg a végső szavakat, nem lesz semmi baja.

A vers azonban a fülében csengett, akárcsak a távolban szóló, hátborzongató zene, és az utolsó néhány szó is eszébe jutott. Akaratlanul is végigmondta magában a szöveget.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd. Széles föld és lobogó tűz, ez a kettő... vágyamhoz űz.

Ez az!

Jaj, mit tettem?

Mintha egy húr pattant volna el. Cassie azon kapta magát, hogy áll és lázasan fürkészi az óceánt. Érezte, hogy történt valami; és most érezte azt is, hogy az elemek visszavonulnak tőle, már nem kötődik hozzájuk.

Most már nem érezte magát sem könnyednek, sem szabadnak, sokkal inkább idegesnek, hamisnak, és mintha statikus elektromosság töltötte volna el egész lényét. Az óceán egyszerre hatalmasabbnak tűnt, mint valaha, barátságosnak viszont egyáltalán nem. Cassie megperdült, és elindult visszafelé a partra.

Idióta! – gondolta magában, amint a tengerpart fehér homokjához közeledve elmúlt a félelme. – *Mitől rezeltél be? Hogy az ég meg a tenger talán tényleg hallgat rád? Hogy azok a szavak komolyan jelentenek valamit?*

Most már szinte nevetni tudott volna az egészen, szégyellte és kárhoztatta magát. Jól megréfálta a képzelete. Nem fenyegette semmi, a világ sem vett váratlan fordulatot. A szavak csak szavak.

Ám akkor észrevett valamit a szeme sarkából, és attól a pillanattól egészen élete végéig emlékezett rá, hogy a lelke mélyén nem is volt meglepve.

Valami igenis történt. Mozgolódás támadt a parton.

A vörös hajú srác volt ott. A szurokfenyők közül bukkant elő, azután lerohant az egyik homokbuckán. Cassie lelkét megmagyarázhatatlan nyugalom töltötte el, így hát végigsietett a mólón, és a fiúhoz ért, mire az lejutott a partra.

A kutya könnyedén ügetett gazdája mellett, és most felnézett rá, mintha azt mondaná: ez remek játék volt, mi a következő? Cassie ellenben jól látta a fiú arckifejezésén és fejvesztett rohanásán, hogy játékról szó sincs.

A srác végignézett a kihalt tengerparton. Száz méterre tőlük balra az óceánba nyúlt egy földnyelv, messzebb nem lehetett látni. A lányra nézett, pillantásuk találkozott. Azután a fiú hirtelen elfordult, és elindult a földnyelv felé.

Cassie szíve dübörgött.

– Várj! – kiáltott hevesen.

A srác visszafordult, szürkés-kék szeme gyorsan végigsiklott Cassie alakján.

– Ki üldöz? – kérdezte a lány, bár úgy vélte, tudja a választ.

A fiú éles hangon, tömören válaszolt.

– Két srác, egyik izomgyúbb, mint a másik.

Cassie bólintott, érezte, hogy egyre gyorsabban zakatol a szíve. Hangja mégis nyugodt maradt.

– A nevük Jordan és Logan Bainbridge.

– Sejthettem volna.

– Hallottál róluk?

– Nem. De sejthettem volna, hogy két akkora bunkó csakis egy famíliából származhat.

Cassie kis híján elnevette magát. Tetszett neki a srác megjelenése, szél borzolta haja, az ébersége, arról nem is beszélve, hogy alig

volt kifulladásra, pedig az imént még teljes erejéből rohant. Tetszett neki a fiú vakmerően csillogó tekintete is, és ahogyan viccelődött, pedig jól benne volt a csávában.

– Rexszel simán elbánnánk velük, de két haverjukat is magukkal hozták – folytatta a fiú, és ismét elfordult. Hátrafelé lépkedve hozzátette: – Neked meg el kéne szelelned az ellenkező irányba; jobb lesz, ha nem botlasz beléjük. És persze nem bánnám, ha úgy tennél, mintha nem is láttál volna.

– Várj! – kiáltotta Cassie.

Bármiről szólt is ez az egész, neki semmi köze nem volt hozzá... ennek ellenére azon kapta magát, hogy habozás nélkül felel. Rejlett valami különleges ebben a fiúban; valami, ami arra készítette Cassie-t, hogy segítsen neki.

– Arra zsákutcába rohansz: a földnyelv túloldalán sziklák vannak. Onnan nincs tovább.

– A másik irányban viszont túl sík a terep. Mire ideérnek, még mindig szem előtt leszek. Nem sokkal voltak lemaradva mögöttem.

Cassie törte a fejét, és egyszer csak beugrott neki a megoldás:

– Bújj a csónakba!

– Mi?

– Rejtőzz el a csónakban! A motorcsónakban. A mólón – intett a kikötőállomás felé. – Bebújhatsz a kajütbe, úgy biztosan nem vesznek észre.

A fiú odanézett, ahová Cassie mutatott, de a fejét csóválta.

– Ha ott rám találnak, akkor aztán tényleg nincs tovább. Rex nem szeret úszni.

– Nem fognak megtalálni – felelte Cassie. – A csónakok közelébe sem fognak menni. Azt mondom nekik, hogy láttalak végigfutni a parton.

A fiú elképedve pislogott, eltűnt szeméből a huncutság.

– Nem érted – mondta halkan. – Azok a tagok nem viccelnek.

– Nem érdekel – felelte Cassie, szinte taszigálta a fiút a móló felé.

Siess, siess, siess! – diktálta az agya. Szégyenlőssége odalett. Nem számított más, csak hogy a fiú eltűnjön végre szem elől. – Mégis mit tehetnek ellenem? Megvernek? Ártatlan tanú vagyok – erős-ködött.

– De...

– Jaj, könyörgöm! Ne vitatkozz! Csak bújj el!

A fiú még egy utolsó pillanatig szótlánul bámult a lányra, majd megfordult, és combjára csapva hívta a kutyáját.

– Gyere, Rex!

Végigfutott a mólón, és könnyedén beugrott a motorcsónakba, majd eltűnt a kajütben. A kutya egyetlen erős ugrással követte, és ugatni kezdett.

Csitt! – gondolta Cassie. A partról nem lehetett látni, ki rejtőzik a csónakban, de ha valaki elindult a mólón, hamar észrevehet-e őket. A lány visszaakasztotta a rojtos kötél végén lévő hurkot a móló legelején álló cölöpre, ismét lezárva a kikötőállomást.

Azután idegesen körbepillantott, a tenger felé indult, és a vízbe gázolt. Lehajolt, nedves homokot és kagylókat markolt fel a mederből. Hagyta, hogy az ujjai között beáramló víz kimossa a homokot a kezéből, és végül csak két-három kagylóhéj maradt a tenyerében. Újabb marokért nyúlt.

Abban a pillanatban kiabálást hallott a buckák felől.

Kagylót gyűjtögetek, én csak kagylóhéjakat gyűjtögetek – mondogatta magának. Még nem kell felnéznom. Nem foglalkozom a kiabálással.

– Te!

Cassie felkapta a fejét.

Négyen voltak, Portia bátyjai jöttek az élen. Jordan a retorikai egyesület, Logan pedig a lövészklub tagja volt. Vagy éppen fordítva?

– Te! Nem láttál erre rohanni egy csávót? – kérdezte Jordan. A fiúk ide-oda forgatták a fejüket, olyan izgatottnak tűntek, akár a szagot fogó vadászkutyák. A lánynak hirtelen újabb versrészlet jutott eszébe. „Négy horpasz eb csaholt.”¹ Habár ezekről a srácokról nem állíthatta senki, hogy kilátszik a horpaszuk; testesek és izzadtak voltak. Ráadásul erősen zihálnak, vette észre Cassie kissé megvetően.

– Ez Portia barátnője... Cassie – magyarázta Logan. – Cassie, nem szaladt erre esetleg egy srác?

Cassie lassan elindult feléjük, markába szorítva a kagylókat. Olyan hevesen dübörgött a szíve, hogy biztos volt benne, a fiúk is látják. A torkán akadt a szó.

– Megkukultál? Mit keresel itt?

Cassie némán feléjük nyújtotta mindkét kezét, és kitérte a tenyerét.

Az üldözők gúnyos vigyorral egymásra pillantottak, és Cassie rádöbrent, miként festhet az egyetemista srácok szemében: egy vézna kislány, unalmas, barna hajjal és teljesen átlagos, kék szemmel. Csak egy gimis csitri Kaliforniából, aki azzal múlatja az időt, hogy értéktelen kagylókat gyűjtöget.

– Láttál valakit elszaladni erre? – kérdezte Jordan türelmetlenül, de lassan, mintha a lány nagyothalló volna.

Cassie kiszáradt szájjal bólintott, és a földnyelv felé pillantott. Jordan nyitott szélzsekkit viselt a pólója fölött, ami igen furcsának tűnt a meleg időben. A legfurcsább mégis a dzseki alól kidudorodó

¹ E. E. Cummings: *Talpig zöldben indult szeretőm* (Tótfalusi István fordítása).

tárgy volt, és amikor a fiú elfordult, Cassie fém villanására lett figyelmes.

Csak nem pisztoly?

Ezek szerint Jordan jár a lövészklubba – állapította meg Cassie szórakozottan.

Most, hogy olyasmit látott, ami igazán okot adott a félelemre, a lány ismét szóhoz jutott, és fátyolos hangon így szólt:

– Egy fiú meg egy kutya rohant arrafelé, pár perccel ezelőtt.

– Most elkapjuk! A sziklákon nem juthat túl! – kiáltotta Logan, és a két sráccal, akiket Cassie nem ismert, már futásnak is eredt a parton, Jordan azonban visszafordult a lányhoz.

– Biztos vagy benne?

Cassie ijedten pillantott rá. Miért kérdi? Szándékosan tágra nyitotta a szemét, igyekezett olyan gyerekesnek és butácskának tűnni, amennyire csak bír.

– Igen...

– Mert ez fontos. – A fiú váratlanul megmarkolta Cassie csuklóját. A lány döbbenetén nézett le a kezére, elejtette a kagylókat, annyira meglepte a fiú szorítása, hogy meg sem bírta szólalni. – Nagyon fontos – ismételte Jordan, és Cassie érezte a fiú testét előntő feszültséget, izzadságának csípős szaga az orrát facsarta. Rátört az undor hulláma, küszködve igyekezett továbbra is bamba képet vágni, tágra nyílt szemmel bámulni. Félt, hogy a fiú magához rántja, ám az inkább a csuklóját csavarta ki.

Cassie nem akart felkiáltani, de nem bírta magába fojtani a gyötrelmes hangot. Részben a fájdalomtól jajdult fel, részben pedig a fiú szeme láttán, amelyből árad, fenyegető és lángoló indulat sütött. Rádöbbsent, hogy zihál, és nem emlékezett, hogy kisgyermekkorától bármikor is annyira félt volna, mint most.

– Igen, biztos – válaszolta kifulladásra, a fenyegető szempárba meredve, nem engedhette meg magának, hogy elfordítsa a fejét. – Arra ment, a földnyelv felé.

– Gyere már, Jordan, hagyd békén! – kiabálta Logan. – Csak egy kölyök. Nyomás!

Jordan tétozódott. *Tudja, hogy hazudok* – gondolta Cassie, furcsán érdekesnek találva a helyzetet. – *Tudja, de fél megbízni a saját gondolataiban, mert nem is sejt, honnan tudja.*

Higgy nekem! – könyörgött Cassie némán, egyenesen a fiú szemébe nézve, hipnotizálva támadóját. – *Higgy nekem, és menj innen!* *Higgy nekem! Higgy nekem!*

A fiú elengedte a csuklóját.

– Bocs – motyogta barátságatlanul, azzal sarkon fordult, és elvágtatott a többiekkel.

– Semmi vész – suttozta Cassie, dermedten állva a helyén.

Borzongva figyelte, ahogyan a fiúk a nedves homokon futnak; lázasan dolgozott térdük-könyökük, Jordan szélzsekije a háta mögött lobogott. A lány émelgetett, elgyengült a lába, a térde mint ha gyurmából lett volna.

Hirtelen újra fülébe csendült az óceán hangja. A megnyugtató zúgás egészen körbevette. Amikor a négy futó másik irányba kanyarodott, és eltűnt a szeme elöl, Cassie visszafordult a móló felé, szólni akart a vörös hajú srácnak, hogy most már előjöhet.

Ám időközben elő is jött.

Cassie lassan rávette kocsonyává alakult lábát, hogy visszalépkedjen a mólóhoz. A fiú csak állt, mozdulatlanul, arckifejezése különös érzést ébresztett Cassie szívében.

– Jobb lesz, ha elhúzod a csíkot... vagy talán bújj vissza! – mondta a lány habozva. – Lehet, hogy visszajönnek...

– Nem hinném.

– Hát... – hebegett Cassie a fiúra nézve, szinte félve. – A kutyád nagyon jól viselkedett – folytatta végül bizonytalanul. – Mármint, hogy nem ugatott vagy ilyesmi.

– Okos kutya.

– Aha. – Cassie végignézett a parton, igyekezett kitalálni, mit mondhatna még. A fiú kedvesen szólt, cseppet sem durván, de még mindig keserűen meredt maga elé, és komoran húzta el a száját. – Azt hiszem, most már tényleg elmentek – szólt végül a lány.

– Hála neked – felelte a srác. Cassie új ismerőse felé fordult, a szemébe nézett. – Azt sem tudom, hogyan köszönjem meg – tette hozzá a fiú –, hogy elviselted ezt a kedvemért. Még csak nem is ismersz.

Cassie erre még különösebben érezte magát. Szinte beleszédült, amint felnézett a fiúra, ugyanakkor képtelen volt levenni róla a szemét. A tekintete már nem csillogott; a szempár szürkés-kék acélnek látszott. Ellenállhatatlannak... delejesnek. Tekintete közelebb vonzotta, magához csábította Cassie-t.

De igen, ismerlek – gondolta a lány. Abban a pillanatban furcsa kép villant az agyába. Mintha a testén kívül lebegett volna, látva kettőjüket, amint ott állnak együtt a parton. Láta a srác haján megcsillanó napfényt, a saját arcát, miközben felnéz a fiú arcába. Egy ezüstszínű szál kötötte össze kettőjüket, amelyben zümmögött, dalolt az erő.

Egy kettőjüket összekötő energiaszál. Annyira valóságosnak tűnt, akár ki is nyújthatta volna a kezét, hogy megérintse. Szívtől szívig húzódva kapcsolta össze a fiúval, és próbálta még közelebb vonni őket egymáshoz.

Akkor eszébe ötlött valami, mintha a lelke mélyéről szólt volna hozzá egy halk hang: *Az ezüst szálát nem lehet elszakítani. Az*

életek összekapcsolódik. Nem kerülhetitek ki egymást, amint a sorsot sem kerülhetitek el.

A látomás és a hang egyszeriben szertefoszlott, éppen olyan hirtelen, ahogyan az imént megjelentek. Cassie pislogott, a fejét csóválta, igyekezett észhez térni. A srác még mindig őt nézte, választ várt a kérdésére.

– Szívesen segítetttem – felelte a lány, és közben érezte, milyen béna és pontatlan ez a megfogalmazás. – Nem volt vészes... ami történt. – A srác tekintete a csuklójára siklott, ismét megvillant, szinte ezüstösen.

– Szerintem meg nagyon is – felelte a fiú. – Hamarabb elő kellett volna jönnöm.

Cassie újra a fejét csóválta. Azt végképp nem akarta, hogy a fiút elkapják és bántsák.

– Szívesen segítetttem – ismételte zavartan. Azután megkérdezte: – Miért üldöztek?

A fiú elfordította a fejét, mély levegőt vett. Cassie úgy érezte, tilosba tévedt.

– Nem érdekes. Nem kellett volna kíváncsiskodnom... – kezdte.

– Semmi baj. – A fiú ismét ránézett, elmosolyodott, savanyúan és féloldalasan. – Ha bárkinek van joga kíváncsiskodni, az te vagy. Csak kissé nehéz elmagyarázni. Itt... idegenben vagyok. Odahaza nem mernének rám szállni. Még egy rossz pillantást sem mernének vetni rám. Ezen a helyen viszont szabad prédának számítok.

Cassie továbbra sem értette.

– Nem csípi az olyanokat, akik... mások, mint ők – magyarázta a fiú, megint halkán. – Márpedig én másmilyen vagyok. Nagyon-nagyon másmilyen.

Ez igaz – gondolta Cassie. Bármiről legyen is szó, az biztos, hogy a fiú egyáltalán nem olyan volt, mint Jordan vagy Logan. Cassie nem ismert senki hozzá foghatót.

– Ne haragudj, tudom, hogy ez nem kielégítő magyarázat – folytatta a srác. – Főleg nem azok után, amit tettél. Segítettél rajtam, és ezt nem fogom elfelejteni. – Végignézett magán, és felkacagott. – Persze nem úgy tűnik, mintha én bármit is tehetnék érted, nem igaz? Itt nem. Habár... – Habozott. – Várj egy pillanatot!

A zsebébe nyúlt, hosszan keresgélt benne. Cassie egy szempillantás alatt elszedült, vér tolult az arcába. Csak nem pénzt akar elővenni ez a srác? Azt képzei, kifizetheti a segítségét? Elviselhetetlennek találta a megaláztatást, bántóbbnak érezte, mint amikor Jordan megragadta a csuklóját, és nem bírta megállni, hogy könnybe ne lábadjon a szeme.

Ám a fiú egy kis követ húzott elő a zsebéből, olyasféle kavicsot, amelyet akár az óceán medrében is találhat az ember. Legalábbis első pillantásra annak tűnt. Az egyik oldala durva és szürke volt, tele csigaházakat idéző, apró, fekete csavarvonalakkal. Azután a fiú lassan megfordította a követ. A másik oldalán halványkék érzet játszott a szürkeségen, a felülete kristályos volt, és úgy csillogott a nap sütésben, mintha kandiscukorral volna meghintve. Gyönyörű volt.

A fiú Cassie tenyerébe nyomta a követ, ráhajtotta a lány ujjait. Amint a kő hozzáért, a lány elektromossághoz hasonló bizsergést érzett a kezében, majd az egész karján. Mintha a kő megmagyarázhatatlan módon eleven lett volna. Csengő füllel hallgatta a fiút, aki halk, mély hangon szólt hozzá.

– Ezt úgy hívják, kalcedon. Jól jöhet... ha balszerencse ér. Ha valaha bajba kerülsz vagy veszély fenyeget, vagy bármi gondod van,

ha úgy alakul, hogy teljesen egyedül érzed magad, és nincs, aki segítsen, markold meg ezt a követ erősen... erősen – szorította meg Cassie kezét –, és gondolj rám!

A lány megigézve bámult a srácre. Alig vett levegőt, feszült a mellkasa. Annyira közel voltak egymáshoz, hogy tisztán látta a fiú szemét, amelynek színe megegyezett a kristályéval, érezte a bőrén a leheletét, naptól felhevült testének melegét. A srác haja nem egyszerűen csak vörös volt, hanem mindenféle színű, a szinte lilának is beillő sötét szálaktól a burgundi árnyalatú és arany tincsekig.

Ez a fiú másmilyen – gondolta ismét Cassie; ilyen sráccal még életében nem találkozott. Édes, izzó hullám öntötte el a testét, vadság és merészség lett úrrá rajta. Remegett, lüktetett az ujjá, de nem tudta, saját szívverését érzi-e, vagy a fiút. Korábban úgy vélte, mintha a srác meghallotta volna a gondolatait; most szinte úgy érezte, hogy az elméjébe lát. Annyira közel álltak egymáshoz, és a fiú lenézett rá...

– Akkor mi lesz? – suttogta Cassie.

– Akkor... talán jobbra fordulnak a dolgok. – A fiú váratlanul hátralépett, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, és hangnemet váltott. A varázslatos pillanat tovaszállt. – Egy próbát megér, nem gondolod? – kérdezte könnyedén.

Cassie képtelen volt megszólalni, csupán bólintott. A fiú most már ugratta. Ám az imént még komolyan beszélt.

– Mennem kell. Nem lett volna szabad ilyen sokáig maradnom – mondta a srác.

Cassie nagyot nyelt.

– Vigyázz magadra! Szerintem Jordannél pisztoly van...

– Nem lepne meg – legyintett a fiú, Cassie szavába vágva, mielőtt a lány bármi mást is mondhatott volna. – Nyugi, elmegyek

Cape Codról. Legalábbis egy időre. Még visszajövök; talán akkor viszontlátlak majd. – Már éppen elfordult volna, de megtorpant, és még egyszer megfogta a lány kezét. Cassie-t úgy meglepte az érintés, hogy meg sem bírt szólalni. A srác megfordította a kezét, szemügyre vette a csuklóján sötétlő, vörös nyomokat, majd ujjhegyével gyengéden végigsimított rajtuk. Amikor felnézett, acélos volt a tekintete. – Hidd el nekem – suttopta –, Jordan egy nap még megfizet ezért! Megígérem.

Azután olyasmit tett, ami jobban meghökkentette Cassie-t, mint az egész döbbenetes nap. Ajkához emelte a lány sérült kezét, és megcsókolta. Leheletfinom, végtelenül gyengéd érintés volt, mégis lángcsóvaként perzselte Cassie-t. Szédelegve és hitetlenkedve bámult a fiúra, egyszerűen nem jutott szóhoz. Sem megmoccanni, sem gondolkozni nem volt képes; nem tudott mást, csak mozdulatlanul állni és érezni.

A fiú pedig elindult, füttyentett a kutyájának, aki még párszor körbefutotta Cassie-t, mielőtt otthagya. A lány egyedül maradt, szótlanul bámult utánuk, és erősen markolta a kis, érdes követ.

Csupán akkor döbbsen rá, hogy nem is kérdezte meg a fiú nevét.